

פרשת בהר

הלכו (רשב"י ובנו) וישבו (במערה) שנים עשר חודש.
 אמרו: "משפט רשעים בגיהנום שנים עשר חודש".
 יצאה בת קול ואמרה להם: "צאו ממערתכם".

כל מקום שהיה מכה רבי אלעזר היה מרפא רבי שמעון.
 אמר לו: "בני, די לעולם אני ואתה".

בערב יום שבת ראו זקן אחד שהיה מחזיק שני צרורות הדסים ורץ בין השמשות.

אמרו לו: "אלה למה לך?"

אמר להם: "לכבוד שבת".

אמרו לו: "ויספיק לך בצרור אחד?"

ענה להם: "אחד כנגד זכור את יום השבת לקודשו ואחד כנגד ישמור את יום השבת לקדשו".

אמר לו לבנו: "ראה כמה חביבין מצוות על ישראל".

נתיישרה דעתם.

תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף לג' עמוד ב' (מתורגם)

שעור פרשת שבוע: עפר שלומי

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
4.49	זמן תפילין / טלית	19.09	הדלקת נרות
9.10	סוף זמן ק"ש	19.20	מנחה א' 14.00 ב' 19.20
19.33←19.31	שקיעה		ערבית ושיעור
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6. 45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.20	מנחה, שיעור וערבית	11.30	קידוש
19.52	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
7.30	שחרית נוער	20.06	צאת השבת

אחות תורנית השבת – הילרי יום-טוב

ש ב ת
 ש ל ו מ

”131ותי את מרכתי לכת”

מצוות שמיטת הקרקעות אחת לשבע שנים מופיעה בתורה בתחילת הפרשה. האיסור לעבוד את הקרקע במשך שנה שלימה עבור מי שזוהי פרנסתו וכל עמלו, נראה כמעט בלתי אפשרי. הוא דורש מעובדי האדמה אמונה גדולה בכך שהקב"ה הוא זה המספק לכל בריה ובריה די מחסורה, וגם אם אסור לעבד את חלקות השדה, לחם מפיהם לא יחסר. חלקו של פולמוס 'היתר המכירה' בשנות השמיטה הראשונות עם התחדשות היישוב היהודי בארץ ישראל, נסב גם סביב שאלת האמונה והביטחון בבורא. מלבד העובדה שיש ב'היתר המכירה' סוג של הערמה הלכתית, שמא יש כאן פגם באמונתם של אלו המצדדים בהיתר זה. אלא שכאן יש לשאול, האם כל אחד יכול להגיע למדרגה כזו בה הוא משמט את קרקעו, ומאפשר בה מדרך כף רגל לכל דורש? האם החששות מפני קשיי הפרנסה של החקלאי ערב שנת השמיטה אינם לגיטימיים? נראה כי התורה עצמה מבינה לליבו של העמל, עד כדי כך שהיא מקדישה מספר פסוקים ללבטים אלו (ויקרא כה, כ-כב):

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו? וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשית את התבואה לשלש השנים. וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם מן התבואה ישן עד השנה התשיעית עד בוא תבואתה תאכלו ישן.

אמנם התורה מעודדת ומרגיעה את החושש בהבטחה הא-להית של ברכה כפולה ומשולשת לפני כניסתה של שנת השמיטה, אבל עצם ההבטחה באה על רקע של המחשבות המתרוצצות פנימה 'וכי תאמרו...'. התורה איננה מתעלמת מהרהורי ליבו של מי שנדרש להפקיר את אדמתו. להיפך, היא מכירה בהם ומציעה להם פתרון – 'וצויתי את ברכתי לכם'.

ראינו שמותר לשאול שאלות ואף לתמוה על ציווי התורה, אלא שעדיין עלינו לשאול, האם עתה לאחר ההבטחה הגדולה של 'ועשית את התבואה לשלש השנים' יש מקום לחששות וללבטים בדבר קיום מצוות 'ושבתה הארץ שבת לה'?

על שאלה זו עונה הרב קוק זצ"ל בסוף הקדמתו לספרו 'שבת הארץ', לפני המבוא, בו הוא מבסס את היסודות ההלכתיים של 'היתר המכירה', כאשר הוא מסביר את המוטיבציה לכתיבת המבוא:

וכן למען חזק רבים מאחינו פזורי הגולה, הכמהים לבא ולהאחז בארץ חמדה אם רק יראה להם דרך איך להתפרנס מעמל כפיהם, ופוחדים הם מפני הפסד העבודה בשביעית בזמן הזה, אשר ברכת ה' עודנה חבויה עד בא עת הגלותה במהרה בימינו.

הנחת היסוד של 'היתר המכירה' היא שמצוות השמיטה בזמן הזה היא מדרבנן בלבד, ואילו מהתורה השמיטה נוהגת רק בזמן שמצוות היוכל נוהגת ורוב ישראל שרויים על אדמתם בארץ ישראל. לכן, טוען הרב קוק, מכיוון שאין חיוב כיום לקיים את מצוות השמיטה מן התורה, גם הבטחתה של התורה לתבואה מרובה בשנה השישית איננה קיימת.

נצפה ונתפלל כולנו לחזרתם של כל אחינו 'ממזרח וממערב מצפון ומנים' (עפ"י תהילים קז), אז נוכל לקיים את מצוות השמיטה ככתבה וכלשונה ולזכות לקיומה של ההבטחה – 'וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשית את התבואה לשלש השנים'.

הרב ארי סט.

זה היה השבוע

ביום חמישי ליוונו את חברתנו עליזה שטיינמץ ז"ל למנוחת עולמים. עליזה ז"ל נולדה בטריפולי שבלוב, וגרה עם משפחתה במעין גטו של היהודים בטריפולי. בזמן מלחמת העולם השנייה סבלה כל המשפחה מהערבים והגרמנים ונאלצה לברוח לכפרים כדי להינצל.

עליזה עלתה לארץ לבדה, וכאשר שהתה במחנה עולים, הגיע אליה נתן קאופמן ושלה אותה לקבוצת עלומים בהרצליה.

בימים הראשונים בסעד לא היו מדרכות מסודרות, והיה הרבה בוץ על השבילים. עליזה החליטה ללכת לסנדלריה לבקש מגפיים, ושם הכירה את בעלה לעתיד עזרא שטיינמץ ז"ל, עמו התחתנה ב-1950. לזוג נולדו ארבעה ילדים: אסתר, אורה, נחמן ונדב.

בסעד תחתית, עבדה עליזה במחסן הבגדים, תפרה וילונות ועשתה תיקונים. לאחר המעבר לסעד החלה עליזה לעבוד במטבח, ושם עבדה כ-45 שנה כמבשלת ואופה. עוגותיה של עליזה זכורות לטוב עד היום. במרוצת השנים בישלה גם עבור ילדי המפ"ל – עבור כל ילד בישלה מה שאהב.

למרות שסבלה ממחלת הסכרת, וכל הצרות שנלוות למחלה זו, הקפידה עליזה לשמור על רוח של אופטימיות ושמחה כלפי הסובבים אותה.

לילדים – אסתר, אורה נחמן ונדב ולכל המשפחה – תנחומים במות אמכם היקרה. יהי זכרה ברוך. (בשל קיום הלוויה ביום חמישי, יום הדפסת העלון, נפרסם את ההספדים בשבוע הבא).

עליזה שכנתי הטובה איננה

היינו שכנות כ-40 שנה, בהתחלה בשיכון ותיקים הראשון, ואחר כך כאן. למרות שבשבועות האחרונים ידענו שמצבה מאד לא טוב, כי החידק לא ויתר וכרסם ללא רחמנות בכל הגוף, מאד קשה לי שלא נתראה יותר. כל בוקר, כשיצאתי מהבית, הסתכלתי אם אני רואה אותה, בשביל לשאול איך היא מרגישה.

יום יום, שנים רבות בערבים הייתי נכנסת אליה, היינו מדברות ומספרות כל אחת את הסודות שלה. עליזה, שכנתי הטובה לא האמינה שזה הסוף, היא היתה מאד אופטימית ועשתה את כל ההכנות לנסיעה לליל-הסדר ובחול-המועד להשתתף בבר-המצוה של עמר הנכד האהוב.

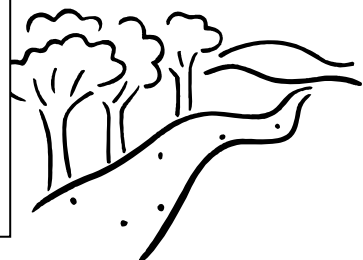
הייתי בקשר כל הזמן עם הילדים, והם טיפלו במסירות באמא. אני מאד מקוה שהיא לא סבלה, ומצטרפת לכאבם של הילדים – אסתר, אורה, נחמן ונדב, הנכדים והנינים, והאח משה שהיא מאד אהבה.

יהי זכרה מלא,

השכנה, אי'ס.

בית סעד אבל

על פטירתה של חברתנו
עליזה שטיינמץ ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה

ביום שני, ערב יום הזכרון, התקיים בסעד טקס מכובד ומרגש, שהוקדש השנה לשלושה חללים מתקופת מלחמת העצמאות. משפחתו של אחד הנופלים, אהרן מלול ז"ל, כיבדה את הטקס בנוכחותה. בטקס נשאה דברים מרגשים האחות רחל, ואחיו של אהרן ז"ל אמר קדיש. בהמשך העלון קראו בהרחבה על הקשר של משפחת מלול עם סעד. לאחר הטקס בסעד, התקיים גם טקס לזכר הנופלים במועצה. למחרת היום ציינו יחד עם ילדי ביה"ס "דע"ת" את זכר בוגרי ביה"ס והורי התלמידים שנפלו בעת שירותם הצבאי, במלחמות ישראל ובפעולות טרור. הטקס נפתח בשירה של מקהלת ילדים ביחד עם נחום לנדאו, והמשיך בקטעי קריאה ונגינה של ילדי בית-הספר. שניים מן התלמידים הצעירים קראו מכתבים שכתבו לזכר קרוביהם האהובים שהלכו לעולמם.

והלב מתקשה לעמוד בקפיצה כזו מאבל יום הזכרון לשמחת חג יום העצמאות, ובכל זאת, מדי שנה אירועי החג מגיעים ומצווים לשמוח. **אירועי יום העצמאות** נפתחו בתפילה חגיגית בבית-הכנסת, ולאחר מכן מפקד ברחבת חדר-האוכל. גם השנה בטקס שכבר הפך למסורת, עלו מדליקי המשואות, והפעם הוקדש הערב לנושא החינוך. **זודה זהבי**, שהיה בעבר מורה ומנהל בבי"ס דע"ת הדליק משואה יחד עם אשתו **מרים זהבי**, שגם היא היתה מורה בבית-הספר, לכבוד בית-הספר דע"ת שהחל בקטן ובקרוב עובר למבנה חדש וגדול. **כרמלה קום** הדליקה משואה בשם החינוך המוזיקלי, **וריבה זוהר** הדליקה בשם מטפלות הגיל הרך, ולכבוד החינוך לתנועה. **מרים צרפתי** הדליקה משואה בשם גננות הגיל הרך, ולכבוד החינוך האומנותי. **צפרי שלומי**, רכזת הגיל הרך, **וענת אש**, רכזת החינוך הבלתי פורמלי הדליקו גם הן משואה יחדו. עוד במדליקים: **גדי סמואל** בשם חברת הנוער, **ואלעד רובין** אשר על המשפחתון, ואחרונים חביבים – **תמר אייל ויצחק שלומי**, שהעלו משואה בשם המורים הצעירים בבית-הספר דעת. יישר כח לכל המדליקים, ולכל האנשים הרבים-רבים בקיבוצינו שעסקו בעבר ועוסקים כיום בחינוך לגווגיו השונים. את הערב הנחו מיכל אחיטוב, רכזת החינוך בקבה"ד וביתה של רחל קרול ז"ל, המורה המיתולוגית, וגיל פיש, מש"קית הוראה בצבא. ילדי הגנים רקדו לתשואות ההורים הנרגשים, וחניכי בני-עקיבא שוב הוכיחו שהם הרקדנים הכי נמרצים בסביבה.

לאחר המפקד נערכה ארוחה חגיגית בחדר האוכל בהשתתפות סועדים רבים, וליפא נשא דברים כמיטב המסורת. מי שנותר בו כוח הצטרף לערב שירה אינטימי משירי ארץ ישראל בקומת הקרקע בהנחיית רמי הראל - ולא הצטער על כך.

ביום העצמאות נערך משחק משימות קיבוצי, עליו מספרת חגית לנדסמן:

בבוקר יום העצמאות נאספנו ברחבת הדשא שליד הגנים, ותיקים וצעירים בותק ובגיל, ל"מרוץ לחבר הקיבוץ". התחלקנו לקבוצות לפי צבעים, כל קבוצה קיבלה חתיכת פאזל שהפנתה אותה לתחנה שונה ברחבי הקיבוץ. בתחנה חיכו לנו ילדי החטיבה והתיכון שהנחו אותנו לביצוע משימה "מהקיבוץ של פעם" וכשהצלחנו קיבלנו חתיכת פאזל נוספת שהפנתה אותנו לתחנה אחרת עד שהשלמנו את הפאזל השלם. וקיבלנו בסוף המסלול מדליה.

בכל תחנה נכנסנו לאווירה של הקיבוץ של פעם וכולם שיתפו פעולה גדולים וגם קטנים:

גויסנו למיון ושטיפת גזר (ידניים לא במכון..), היינו בתורנות שטיפת סירים ענקיים, כיבסנו בגיגית ותפרנו סימני זיהוי על חולצות, העברנו חציר במתבן, חיפשנו חלקי פאזל ברפש של הפרות, תיקנו פאנצ'ר בפנצ'ריה, ונסענו בטרקטור ועגלה. אחרי שהתעייפנו למדנו ריקוד הורה חדרה (מאשר עברון) אורי יערי צילום אותנו בבגדים מפעם, והיינו צריכים למיין את ילדי הקיבוץ לדורותינו לשינה בבית כחול או בית ירוק.

התחנות היו מסודרות להפליא עם תפאורה מתאימה ואווירה מדבקת של חלוציות. ובכל קבוצה החברים הותיקים שחוו את הכול בעצמם סיפרו לנו סיפורים פיקאנטיים שהחזירו אותנו ממש לקיבוץ של פעם.

תודה רבה לועדת תרבות ולכל העוסקים במלאכה על בוקר חוויתי אותנטי ומהנה מאוד!!!

ברור שהושקע מצדכם מאמץ רב אבל נהנינו והשכלנו מכל רגע.

מצקבות טקס יום הזכרון בסעד

הקשר עם משפחת מלול

ערב פסח, שנה שעברה, אבא של בני הגיע אלינו לחג וסיפר שלא הצליח להתקשר לאלמנה של עובד שלו שהוא מקפיד להתקשר לאחל לה "חג שמח". בני דיבר עם ביתה, נורית, שהייתה חניכה בסניף בני-עקיבא יחד איתו, והסתבר שהאם אצל ביתה. אז שאלה נורית "היכן אתה גר"? ובני ענה "בסעד". נורית הנרגשת סיפרה שיש לה קשר לסעד כי הדוד שלה נהרג כאן. כך הסתבר לנו שאליהו מלול, אביה של נורית, שעבד עם סבא איציק שנים רבות בסונול, הוא אחיו של אהרון מלול. סיפרנו לה שמתקיים מידי שנה טקס ביום הזיכרון בו מזכירים את אהרון. היא התרגשה מאוד, אך ביום הזיכרון שעבר הייתה בביקור משפחתי בארה"ב ולא יכלה להגיע. בני צילם ביום הזיכרון את תפאורת הטקס עם תמונות הנופלים וביניהן כמובן תמונתו של אהרון, ושלה מסרון לנורית, היא הפיזה את התמונה במשפחה. הם הופתעו והתרגשו מכך שמידי שנה מזכירים את אהרון בסעד, למרות שבסעד שהה רק יום אחד ולא הכירו אותו. עד כאן חלק א'. השנה, פנתה אלי יעל לנדאו (שהם) שאקרא קטע בטקס יום הזיכרון. כששאלתי "איזה קטע?" ענתה שהשנה יוקדש הטקס לשלושה חללים שנהרגו בשנות המדינה הראשונות והיא מבקשת שאקריא לזכרו של אהרון מלול. סיפרתי על החוויה מן השנה שעברה, ויעל בקשה שנפנה למשפחה בהצעה שיכתבו משהו וישלחו אלינו. בשיחת הטלפון בקשה נורית לספר על הטקס לדודים. כעבור יומיים צלצלה לספר שהמשפחה כולה מתעניינת ונציגים רוצים להגיע לטקס. האחות רחל, מעין הבשור, תכתוב משהו. כעבור מספר ימים התקשרה רחל ובקשה להיפגש עם בני ואתי עוד לפני הטקס כדי לתאם מה אומר כנציגת הקיבוץ ומה מצפים מנציגת המשפחה. בפגישה שערכה למעלה משעתיים ספרו רחל ושלמה על תולדות המשפחה במרוקו, על העלייה של אהרון לארץ שנמשכה כמעט שנה, על המכתבים הרבים שכתב מן הדרך. הם הסבירו שמה שגרם למשפחה לחשוך שקרה משהו היה הפסקת קבלת המכתבים, וספרו על האבל והשוק של המשפחה ושל העיר כולה עם קבלת הבשורה הרעה.

הקשר עם סעד לא נשמר לאורך השנים כי המשפחה התמקמה בחיפה עם עלייתה ארצה. רק לאחר שרחל ושלמה עברו לנגב, לפני כעשרים שנה, הם החליטו לנסות לברר מה בדיוק קרה. הם עצרו בשער הקיבוץ, השומר היה משה בן-עמי, שהמליץ להם ליצור קשר עם מרכז ועדת הנצחה, יהודה אל-עמי. יהודה וחדווה הזמינו אותם לביתם וכך התברר שיהודה היה זה שפינה את אהרון לבית החולים והאחרון מחברי סעד שראה אותו. באותה תקופה נפתח חדר ההנצחה בסעד. יהודה הזמין את המשפחה לראות את החדר ולהיות שותפים בכתיבת הדף לזכרו של אהרון בקלסר "יזכור" של סעד. המשפחה תרמה לחדר ההנצחה את התלמוד הירושלמי ובכל אחד מן הכרכים ישנה הקדשה בכתב ידן של האחיות רחל וסימה. בינתיים הפכו רחל ושלמה למגדלי עשבי תיבול כמו נענע ובזיליקום. הם היו בקשר עם יעל קסלר ז"ל, חיים הרצל ונגה אבן-צור. כיום הבן, איל, משווק תבלינים לסעד. חשוב מאוד למשפחה להמשיך לשמור על הקשר עם חברים בסעד. הם רואים בזה סוג של המשכיות למה שרצה אהרון לעשות ולא הספיק.

ביום הזיכרון הקדימו להגיע וסיירו עם בני גינזברג במעוז מול עזה. הם התלהבו מאוד מן הסיור והתעניינו בכל פרט. במיוחד היה חשוב להם לדעת היכן בדיוק נהרג אהרון. בני הסביר שהמקום המדויק לא ידוע אך זה היה בשדה כפר עזה בין סעד תחתית (בית הביטחון) לכניסה לסעד של היום.

המשפחה הייתה מאוד נרגשת מן הטקס ועוד יותר מן התגובות החמות של החברים שנגשו אליהם אחריו. הם מודים ליעל והילרי על ההזדמנות ולכל קהילת סעד על שלא נשכח אהרון ז"ל.

תודה ופני אורן

סיכום תרבות – חודש ניסן-אייר

יום השואה, יום הזיכרון, יום העצמאות - רצף של אירועים הדורשים מחשבה, הכנה והרבה מאוד עבודה, וכשהם מאחורינו זה הזמן למילות תודה.

הרבה מאוד אנשים עסוקים בעשייה כל אחד בתחומו, בצד הלוגיסטי, בצד הרעיוני, בכתיבה, בפרסום, הקראה, שירה, נגינה, תאורה, הגברה, סידור ופירוק אולם, עבודה עם ילדים שמופיעים, חזרות ועוד. רשימת התודות ארוכה ומחממת את הלב, רבים וטובים אומרים "כן" ונרתמים לעזור, ועל כך תודה רבה רבה.

אני מבקשת להודות ולציין את האנשים שמאחורי האירועים, מה שאנו קוראים "הפרוייקטורים":

לתלמידי י"ב על טקס יום השואה המרגש והמרשים, תודה לכם שעם כל הברוויות והלימודים מצאתם את הזמן לעבוד ולהכין את הטקס.

להילרי יום טוב וליעל לנדאו(שהם) על טקס יום הזיכרון, על חיפוש וליקוט החומר, הכנת הערב ויצירת הקשר עם המשפחות, ועל כך שאתן לוקחות על עצמכן משימה זו כבר כמה שנים טובות. בוודאי נשמע עוד על הטקס המרגש.

לצוות המטבח וחד"א על הכנת הסעודה החגיגית.

לתרבות צעירים בניצוחה של תרצה, נודה על ערב שירה עברית. היה כיף לשבת בצוותא ולשיר!

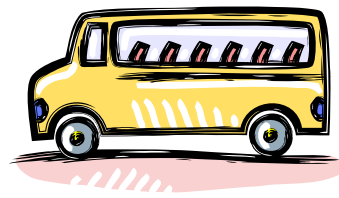
לאילת לוריא שחיברה והכינה את המשחק "המירוץ לחבר קיבוץ" ועבדה ימים ולילות: תודה על הרעיונות המקסימים והמקוריים, ההשקעה והמסירות, תודה על עבודה משותפת וצמודה. משחק שכזה "תוצרת בית" דורש שעות של הכנה. גם על המשחק נשמע בוודאי הדים מהמשתתפים.

לתיכונניסטים ולילדי החטיבה המדהימים שבלעדיהם כל זה לא יכול היה לקרות: הם בונים, מפרקים, מסדרים, מבלגנים, ושוב מסדרים ולוקחים הרבה אחריות, תודה תודה לכם חברים! לאתי קימלמן שלנעליה הגדולות והזריזות נכנסתי, ועכשיו אני כבר מבינה למה התכוונה כשסיפרה לי שהיא לא ישנה בלילות... תודה על כל העזרה והתמיכה, ועל שעות השיחה הרבות.

ותודה אחרונה חביבה לבחורה עדינה ומקסימה, לורד עברון- שכבר כמה חודשים עובדת איתי לאחר שעות העבודה ברפת, עושה הכל בשקט בשקט, עוזרת ומקדמת דברים, ובקרוב עוזבת אותנו וטסה "לעשות חיים"...

אז למי שחשב שאני לבד, אתם מבינים שזה ממש לא המצב, לשמחתי ולהנאת כולנו יש רבים וטובים ששותפים לעשייה.

תודה לכל העוסקים במלאכה, ותודה לכם ציבור החברים והילדים שבאים ומשתתפים ומאוד מפרגנים.

טיול לצפון, לא לצפון העולם, אלא לצפון ארצנו הקטנה והחשובה: הטיול היה מיועד במיוחד לכאלה אשר קשה להם ללכת בדרכים קשות, אבל לא רוצים לשבת בבית כל הימים. בטיול השתתפו 30 חברים. בהתחלה הגענו למחנה העליה בעתלית. ביקרתי שם לפני אי אלו שנים (לא כעולה חדש) והנה הוסיפו לו אטרקציה מיוחדת – אניית מעפילים ממש, עם כל הסיפורים לקליטת מעפילים וכל זה בליווי אורקולי וסרטים.

משם המשכנו לכרמל המסכן והשרוף. כואב הלב לראות את גזעי העצים השחורים שנותרו אחרי השריפה הגדולה. פני האדמה כבר לא שחורים, כי אם צמחיה ירוקה מכסה את האפר, אבל העצים, בעיקר האורנים נשרפו. הגזע נשאר ואיני יודע איך אפשר לשקם זאת. יחד עם זה צריך לציין שהאלונים ועוד צמחים ים תיכוניים, התאוששו וכך המראה השרוף הוא לא טוטאלי, אלא אזורים אזורים ירוקים ושחורים ייקח שנים להבריא את הכרמל.

נסענו ונסענו והנה הפתעה נעימה. המוסד החינוכי "ימין אורד". אף על פי שהוא ניזוק קשה בזמן השרפה, הרי כבר שיקמו אותו, והוא פועל באופן מושלם. כל הבתים שוקמו, סויידו ונצבעו ונראים ממש כחדשים. היינו שם בעת ארוחת הצהריים והילדים בדיוק אכלו. חדר אוכל גדול מאד ומלא ילדים. ישבנו בצד והמדריכים הסבירו לנו מי הילדים הנמצאים שם ומהי המטרה החינוכית.

לצד המדריך המסביר, היתה גם בחורה מאתיופיה בלבוש מסורתית, שספרה את קורותיה. קשיי הקליטה שעברה, נסיונה להיות לישראלית שרשית, לשרת בצבא, ביחידה הכי קרבית (שייטת 13), להחליף לבוש אתיופי לבגדים מודרניים קצרים, וההלם שזה גרם לאביה. נסיון לשכור דירה בארה"ב מיהודיה ניצולת שואה, שחשבה אותה לכושית והצלחתה לשכנע אותה שיש גם ישראלים שחורים. מסקנותיה: כל עדה בארץ צריכה לשמור את ייחודה ומסורתה בישראל, וזה גם המסר שלקראתנו מחנכים בימין אורד.

ב"ימין אורד" קולטים ילדים שלא קבלו חינוך והשכלה מספיקים. הרבה ילדים מאתיופיה וגם מרוסיה וגם מהארץ. לכל קבוצת ילדים משתדלים לתת את הערכים החסרים להם ולהשלים בדרך של שכנוע ולא בלחץ וכפייה, וזה מצליח במידה מרובה. אנו מאחלים להם הצלחה במשימתם זאת. עוד אירוע אחד שלא אוכל לפסוח עליו – ארוחת צהריים אצל משפחה דרוזית בעוספיה. סגנון הגשת האוכל בצורה לא רגילה ומקובלת. הכיצד? מגש אחד עבור חמישה סועדים ועל המגש מסודרים מאכלים שונים, פיתות שונות, סלטים, אורז, מיני בשרים וכו'. החמישיה מתנפלת על המגש, אבל לא מצליחה לגמור אותו, כי יש הרבה – לידעתכם, יש משגיח יהודי הדואג שיהיה גם כשר. בגמר הסעודה באה בחורה דרוזית והסבירה לנו על הדת הדרוזית. היה מענין מאד, אך לא אוכל להרחיב במסגרת זו.

בסיום היום הגדוש הזה החזיר אותנו מדריכנו המסור והמנוסה, בני ג. הביתה בריאים ושלמים וקצת צולעים...

מריס ויהודה פזכון.

הודעה מחקר הכולסר

כזכור המנויים הם לשלושה חודשים, ומתחדשים אוטומטית, אם לא נאמר על ידי המתאמן משהו אחר. חשוב מאד שכל מי שהחליט להפסיק- יעדכן את מרסלו מיידית עם החלטתו, על מנת שהמנוי לא יתחדש בתום תקופת שלושת החודשים.

מסע בכדור פורח

בתקופת המבצע של "דרום אדום" היו הכדורים הפורחים באוויר חלק מרתק מהתעמולה לדרום, ובאחה"צ אחד של יום ששי נמשכו ובאו אלפי סקרנים לחזות ולראות את הדבר הגדול הזה, גם אנחנו היינו ביניהם, אבל לצערנו בגלל כניסת השבת שאיימה להיכנס בכל רגע, נטשנו את המופע ומיהרנו הביתה לקבל את פני השבת, תוך הרגשה שהחמצנו משהו גדול – ולא תיארנו לעצמנו שיבוא היום ואנו עצמנו נהיה גבורי המסע.

אז עצתי לכם, לכל הילדים הטובים האוהבים את הוריהם המתבגרים – אין מתנה נאה יותר מלחגוג יום נישואין מלשלח אותם לאוויר בכדור הפורח, זוהי חוויה מיוחדת במינה, שכבר לא תישכח מהם.

הייתי שבויה תמיד בסיפורי הכדור הפורח של ז'ול וורן, ובכל הסיפורים על כדורים פורחים שהקדימו את עידן המטוסים. כמובן שלא חלמתי שאי-פעם אגיע בעצמי למעמד הנכבד של נוסעת בכדור בין שמים לארץ.

והנה, לקראת יום הנישואין ה-45 שלנו, זממו ילדינו להעניק לנו כזאת מין אטרקציה – שלא חלמנו עליה אף-פעם. הם משכו אותנו ביום ה' של השבוע הקודם לבוא לדורות לחזות בפלאי הזריחה לעת בוקר, כאילו שאנו לא חוזים במראה הנפלא בביתנו בסעד מדי בוקר. השכמנו קום ונסענו עם אלישע לדורות, שהבטיח לנו גם ארוחת בוקר שמכינות לנו כלותינו. הוא הזכיר לנו רק הלוך והזכר להביא מצלמות.

וכשהגענו – הוא הוציא את המצלמה שלו וקירב אותנו לכדור פורח ענק שרבץ על הארץ, ואמר: "אתם מתכבדים להיכנס למסע באוויר בכדור פורח". נשמתנו כמעט ופרחה.

אט אט הגיעו הנוסעים האחרים, וחזינו יחד בניפוח של הכדור הענק. היינו שנים-עשר נוסעים, שישה זוגות, והצטופפנו בארבעה תאים של הסל של הכדור. הכדור זינק לאוויר, השמיים היו צלולים וראינו מתחתנו את השדות, הכרמים והפרדסים של כל הישובים, את הכבישים והשבילים ואת הבתרונות של רוחמה – שמבתרים את האדמה ויוצרים חריצים ציוריים מקסימים, כמו יד של צייר, ידו של הטבע שחתכה את האדמה.

ראינו ישובים כפריים וערים, אחוזות בודדים, עדרי כבשים של בדואים, ומלמעלה הכל נראה מאורגן בקווים ישרים ומשולשים, כאילו יש יד של אמן שיוצרת את הפסיפס הנפלא הזה של צבעים וצורות גיאומטריות. הרוח נשאה אותנו לאן שרצתה, וגם אצלנו התרחשו מחזות משמחים – כמו הבחור שהציע לבחירת ליבו טבעת ושאל אותה את השאלה הגורלית: "התינשאי לי?" כמובן שכולנו ציפינו במתח לתשובה שתבוא, ושהייתה כמובן: "כן!"

ואז נשלחו בלונים לאוויר, ולאחר שנחתנו – שתינו שמפניה.

ואת היום הנפלא הזה חגגנו לאחר יום קודם נפלא שהכין לנו הקיבוץ – לנו, לוותיקי ובוגרי הקיבוץ, בביצוע של ברוריה גורן, מרים תמיר והמדריך המצויין בני גינזבורג, וטרם הספקנו לעכל ולהודות על החוויות שחווינו – זכינו כבר למחרת ביום נוסף חוויות מרתקות.

אז תודה רבה רבה לאלה שטרחו והכינו לנו את הטיול המרתק בכרמל, ולילדינו היצירתיים על החוויות הנפלאות שזיכו אותנו בהן.

חיי'ה יקותיאל

מקהלת אשכול בגרמניה

רשמי מסע של מקהלת אשכול בגרמניה:

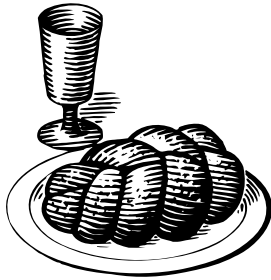
מחוויותיהם של חגית רפל ודני לזר.

ערב במועדון לחבר, ביום שלישי 17.5, בשעה 20:30.

כולם מוזמנים, ועדת גמלאים.

ברכות ותודות

לכל בית סעד,

תודות רבות לכולכם על השתתפותכם בשמחת בר-המצוה של בנו – אוריה:
על פתיחת הלב המברך ועל פתיחת הבתים.
ועוד תודות מיוחדות:

לאיתן הימן – על ההכנה לקריאה בתורה והליווי האוהב והמסור, ועל יצירת חוויה של לימוד ואהבת התורה.

לצוות ענף המזון- שנתנו תחושה של בטחון ושפע וטעם נפלא לשבת כולה.

לתומכים לסוגיהם – המבשלים, האופים, המברכים, נותני הפרחים, ואלה שפשוט יודעים איך עושים בסעד את הדברים, ומושיטים יד ונותנים עצה (ואף על פי-כן, גם לנו נשפך המיץ בדרך לקידוש...)

בהערכה והודיה,

משפחת דרורי.

*****

לפני חודש ושלושה שבועות נולדה עמית ומאז חווינו על בשרנו את נכונות המשפט - "טוב שכן קרוב מאח רחוק". ננצל במה זו להודות לכל מי שטרח, עזר ודאג לנו בתקופת ההחלמה. אין ספק שבזכותכם היה כיף

לחזור הביתה!

צמית ומשפחת פרנקל.

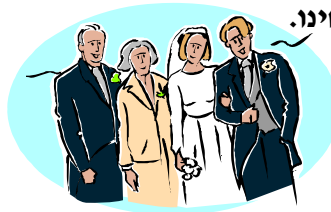
(המודעה מתייחסת לנשים וגברים כאחד)

*****

בשבת בעוד שבועיים, פרשת במדבר, נקיים בע"ה שבת חתן (שבע ברכות) לבנו נתנאל וכלתו רעות. נשמח לעזרה בהלנת אורחינו.

תודה מראש!

רחלי ויחזקאל פנדאו

*****

לניר לייכטר, שקיבל בשבוע שעבר תעודת חייל מצטיין, על אחריות, מקצועיות, מצוינות ודוגמא אישית – יישר כח! המשך לעלות מחיל אל חיל!

לקותי ולאה כץ

ליום נישואיכם ה-60

מזל טוב וברכות חמות

לנחת, שמחה והעיקר-בריאות!

למלכה אש

ולכל המשפחה

מזל-טוב מקרב

להולדת הנין

נכד לזיוה ומשה פרוצל

בן לעדינה ויוסי

לשלווימיק וכרמלה

ולכל המשפחה

מזל טוב וברכות חמות

להולדת הנין נדב

נכד לרחלי וישי

בן לכנרת וגדליה

אנחנו של מנהל הקהילה

ושאבתם מים בששון

סיימנו את התקנת משאבות החום ליד מתחם הקיטור. זה עובד! המים שהתקלחנו בהם בשבועיים האחרונים, חוממו לא על ידי דוד הקיטור, אלא באמצעות משאבות חשמליות אלה, בדומה לחימום המים בתחנה 6, ליד הבריכה. דוד הקיטור ימשיך להיות מופעל במזוט עוד זמן קצר עבור המטבח. בקרוב נפעילו על גז, שהינו יותר יקר, אך הרבה יותר אמין וידידותי לסביבה. "ידידות" זו לסביבה, תחל רק אחרי שנחפור בדשא הקרוב לחניה, נטמין שם את מיכל הגז, ונחצה את מגרש החניה עם צינורות גז תת-קרקעיים, עד מכון הקיטור. אבל כל הקיבוץ נראה בינתיים הפוך, אז מה לנו כי נלין?

"לחצוב להם בורות נשברים אשר לא יכילו המים"

מחירו של הנוזל השקוף והחיוני הזה הולך ומאמיר. השלמנו התקנת מדי מים ברוב מכריע של צריכת המים בשטח "המחנה". דא עקא, שעון המים של מקורות שעל פיו אנו משלמים, מראה על צריכה גבוהה בהרבה מעל למה שאנו מודדים מידי חודש בחודשו. האם ישנם פיצוצים תת-קרקעיים הגורמים לאבדן המים? האם ישנם עוד הרבה מקומות לא מדודים הנסתרים מאיתנו? האם השעון של מקורות מזייף? ואולי כל התשובות נכונות? כמו בכל מבחן אמריקאי, האפשרות הרביעית בהחלט סבירה. אנו נגשים במרץ לבחון וללמוד את הנושא לעומק.

אין חכמים כחלמאים

את פרויקט התקנת מדי המים התחלנו לפני כשנה וחצי, לאחר שרשות המים גזרה על היטל הבצורת- אותו קנס דרקוני המוטל על כל צרכן מים ביתי שחרג מההקצבה המותרת. חכמי התנועה הקיבוצית, ובהם גדולי הפוליטיקאים, טענו בכל יום עיון שנערך בנושא (ותאמינו לי-היו הרבה...) שהכנסת הגינות הפרטיות בקיבוץ לתוך המדידה, אינה כדאית, כיוון שתגדיל מאד את הסיכוי לקבל את הקנס בגין צריכה עודפת, ובכלל, הגינות הן חלק מהנוי הציבורי שעליו לא חלה על הגזירה. ואנו שמענו לחכמים אלה- והשארנו את הגינות בחוץ. בינתיים, היטל הבצורת כידוע בוטל, ובמקומו העלתה רשות המים את מחיר המים באופן דרמטי, וכעת אנו נדרשים להוכיח שהכל מדוד!! מוסר השכל:- א. אל תאמין לפוליטיקאים. ב. מה שלא עושה השכל- עושות הרגליים, ואנו בוחנים מחדש את האפשרות לחבר את הגינות למערכת המנייה הביתית. בכל מקרה, בקרוב מתחילה עונת השקיית הגינות. כדי לחסוך במשאב המים היקר, ננהיג "משמעת מים" שתפורסם בקרוב.

עלה נעלה

מה יותר מתייקר ממים? הדלק כמובן. עד שההפגנות למען הורדת המיסוי הממשלתי על הדלק אכן יתארגנו ויורידו משהו, ימשיכו המוני בית ישראל להיאנק תחת המחיר, ואף אנו נצטרך לעסוק בהתאמת עלות הקילומטר להוצאות האמיתיות (שם יפה לעלייה במחיר לקילומטר).

כפי שמסרנו בעבר, סוכם שועדת רכב (ישי, מוטי, יורם, איילת, מיני, עפר) תערוך בדיקה כלכלית של המערכת בתום הרבעון הראשון. ממצאי הבדיקה שנערכה, מעלים שכדי לאזן את הוצאות הרכב במחיר השעות היקרות הנוכחי, יש לחייב עלות ממוצעת לקילומטר בגובה של 1.29 ₪. אחת העובדות הבולטות היא שרכבי הקנגו יקרים באופן משמעותי מאשר רכבים אחרים (מחיר כולל לכל קילומטר- כמעט 50 אג' יותר מרכבי המשפחה האחרים).

סוכם בישיבה על העלאה מתונה, תוך הבנה שתקציב הקהילה יסבסד חלקית את המערכת, וסידור הרכב יעשה מאמץ לתמהיל זול יותר של רכבים. יצויין לטובה שבסך הכל אנו נהנים מרכבים חדשים יחסית, אמינים, המטופלים

סוג הרכב	עלות לקילומטר	עלות שעה יקרה
רכבי משפחה "רגילים"	1.2 ₪	11 ₪
קנגו	1.3 ₪	11 ₪
רכבי 7 מקומות	1.3 ₪	14 ₪

היטב. יישר כוח ליורם הנושא בעול. העלות החדשה שתיכנס לתוקף החל מחודש יוני, מופיעה בטבלה שלפניכם. לקחת נשימה ארוכה ולקרוא...

האוטו שלנו גדול וצהוב

וזה בגלל שהוא אוטובוס שמסיע ילדים. אלא שבמקום לשיר במנגינה המוכרת, אנחנו פוחדים. אצלנו זה אולי המקום היחיד בעולם שבו מסוכן לנסוע עם אוטו גדול וצהוב, שמא דמוי-אדם כלשהו יחליט לשגר לעברו טיל נגד טנקים, המתקדם בעולם. לנחל עוז כבר נמצא פיתרון- הצבא הכשיר כניסה אחורית בלתי נצפית, עבור אוטובוס הילדים. לצערנו, הכניסה לסעד היא בטווח הראיה והפגיעה, ובדאי הכביש העוקף, באיזור "גבעת בוקי". מפקד החטיבה הצפונית סייר בשטח, והוא ממליץ ליצור כניסה אחורית דרך צומת בארי. ראש המועצה נמצא בקשר עם שר התחבורה בנושא זה, ופועל לקידום העניין, ואנו מקווים שמאמציו יניבו פרי. בינתיים מתבצעת חשיבה על פתרונות חילופיים זמניים.

"וקרב ואתם אחד אל אחד, לך, לעץ אחד, והיו לאחדים בידיך" (יחזקאל לז')

שכונת שקד הולכת ומתאכלסת. כרגע מתגוררות בשכונה 12 משפחות, מתוך 18 של שלב א'. עבודות הפיתוח של שלב ב' בעיצומן (14 מגרשים), ואחרוני המגרשים נמכרים בימים אלה. במהלך השנתיים האחרונות התגלעו מידי פעם חילוקי דעות ואי הבנות בנושאים שונים בין הקיבוץ לבין תושבי השכונה, בעיקר סביב קשיי הפיתוח בשלב א', סביב עוצמת הרעש שמייצרת המערכת המשקית (בעיקר מכון הגזר), וסביב תקציב האגודה הקהילתית. מכל הצדדים התגבשה הבנה, שהמהלך הנכון להגיע ליישוב הנושאים שבמחלוקת, צריך להיות תהליך בניית הסכמות מובנה ומסודר. כוחה של קהילת סעד הוא באחדותה וביכולתה להתמודד עם נושאים שונים תוך הנחתם בגלוי "על השולחן". בימים אלה הוקם צוות משותף הבוחן מנחה חיצוני לתהליך, תוך תקווה שבקרוב נוכל להיכנס לעומקם של דברים. כמובן שנדווח בהמשך.

הפוך על הפוך-זבל

עד אשתקד, פנינו את הזבל של הרפת למתחם מרכזי בשדותינו. הרפת טפלה בהפיכת ערמות הזבל על מנת למנוע התפתחות רימות זבובים. כיום בגין דרישת איכות הסביבה אנו נאלצים להרחיק את הזבל למקום אחר, באמצעות קבלן חיצוני. פינוי זה נעשה בתכיפות נמוכה יחסית, והרימות חוגגות. למרות שכל הטיפול בזבל יצא מידי הרפת, לקח אודי על עצמו את האחריות להפוך את הערמות, כדי להשמיד את הרימות, ולעשות בהם שמות. גם יואל משתתף במאמץ המלחמתי, והעמיד את כל המלכודות, על המעמדות, ועוד יוסיף אחדות.

באש ובמים

לי"ג בעומר מתקרב, ואיתו הדיון האין סופי על מיקום המדורות, וסכנת השריפות וכ'. נבקש לתאם מראש עם ענת-מרכזת ועדת חינוך, ועם ניצן ברביץ- אחראי כיבוי אש, באשר למיקום כל מדורה, על מנת למנוע אי נעימות של העתקת מדורות ברגע האחרון.

אזרחות למופת

בשלהי בוקר אחד רואה עלמה צעירה משאית באיזור ביתה. כמה ילדים מבני דודינו יורדים ממנה, בוחנים את הסביבה, ושולחים ידיים לעבר אופניים שעמדו ליד השיחים. הני"ל לא התבלבלה, דרשה מהם במפגיע לעזוב את האופניים והזעיקה את אחיה. מן הון להון דאגו לעדכן את מי שצריך, ותוך שתי דקות נעצרה המשאית בשער היציאה מהקיבוץ. בדיקת הרבש"ץ העלתה שמדובר בקבלן בדואי העובד בסעד, אשר הביא איתו את ילדיו הצעירים, ונשבע בשם אביו ואבי אביו, עד מוחמד, שלא התכוונו לעשות כלום חוץ מלשחק... כך או כך- עירנות ראויה לציון.

אזרחות מאד לא למופת

על אחד מספסלי האבן החדשים ברחבת בית הכנסת קישקש מישהו בלורד שחור (ילד?). הורים- הזדמנות חינוכית לדבר עם הילדים.